

TEMPS MODERNS

FULLS DE CINEMA

Núm. 7 ■ Novembre 1994 (Serguei Eisenstein) ■ Edita: Centre de Cultura "Sa Nostra"

EDITORIAL

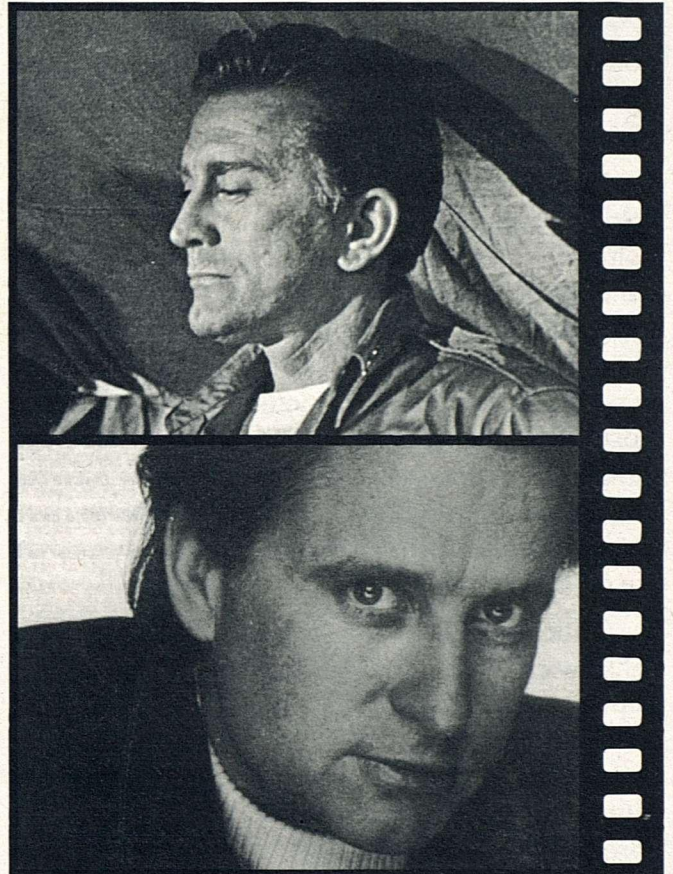
NISSAGUES

Voler l'impossible ens cal
i no que mori el desig
Marià Villangómez

És etern el propòsit dels pares perquè els fills assoleixin allò que ells haguessin volgut aconseguir. Aquest objectiu, però, no sempre s'acompleix. Més encara, són molts els casos en què es clivella la relació entre pares i fills després de la constatació d'allò que els primers consideren un fracàs dels segons. Sembla com si la paternitat -o la maternitat, és clar- comportàs quelcom més que garantir una infantesa feliç, donar una educació que permeti la integració social i veure amb satisfacció la criatura ja crescuda i situada dins un entorn harmònic. Per això són molts els fills que veuen la solució a fer-se amb el testimoni deixat pels pares per així evitar-se dificultats i esforços innecessaris. És aquí quan la genètica ens recorda que res no ha demostrat fins ara que els fills hagin d'ésser necessàriament més espavilats que els pares.

El món del cinema no resta al marge de tot el que fins ara hem dit. Ans al contrari, són nombrosos els casos en què la nissaga ha pretès endinsar-se en el món que ha donat glòria i renom als seus pares.

De les estrelles mítiques del Hollywood de la millor època podríem posar els exemples de Robert Mitchum, Henry Fonda, Ingrid Bergman o Kirk Douglas. Dels miracles dels fills respectius n'hauríem de parlar individualment. Els del primer val més no recordar-los. Henry Fonda, per allò d'assegurar el resultat, en va posar dos a fer pel·lícules i la veritat és que el balanç de Jane és molt superior al de Peter. D'Issabella Rossellini no en parlàrem massa malament però evitant comparacions amb la seva mare que no l'afavoririen gens, mentre que pel que fa al Douglas jove hi ha divisió d'opinions. N'hi ha que el consideren un bon actor i d'altres que no passen de valorar-lo com un oportunista. De qualsevol manera és l'únic de tots ells que ha arribat a viure exclusivament, i bastant bé per cert, del cinema, sense necessitat de complementar la seva jornada laboral fent classes d'aeròbic o anunciant productes de cosmètica. No són els únics casos, evidentment però serveixen com a referència. Obrint una

KIRK DOUGLAS / MICHAEL DOUGLAS: QUIN US AGRADA MÉS?

mena de parèntesi, i tot i pertànyer a una generació posterior, voldríem esmentar Kiefer Sutherland. Potser convendria esperar i donar-li temps. Tal vegada pugui convertir-se en una excepció honrosa.

Si venim de cap a Europa també són nombrosos els exemples. Només parlarem del fill de Delon, l'*enfant terrible* del cinema francès, i de la seva *Crònica de una muerte anunciada*. Si no es tractàs d'una adaptació literària pensàrem que el títol de la pel·lícula era cosa d'algun enemic seu.

Entre els directors també hi ha hagut intents d'establir una dinastia per via successòria. El fill de Luis Buñuel ha provat sort en el camp de la direcció. Hi ha, però, també casos mixtos de directors amb fills actors i viceversa. Potser hauríem d'atorgar una indulgència, tot i valorar d'extraordinària l'aportació cinematogràfica dels pares respectius, a Anjelica Huston i Liza Minnelli. Són unes bones actrius. Què diríem en canvi de Benito Rabal?. Decididament el llinatge no ha d'ésser el factor que més ens atregui a l'hora de decidir la pel·lícula que volem veure.